SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 8. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 18 April 1905. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 26:e Årg.

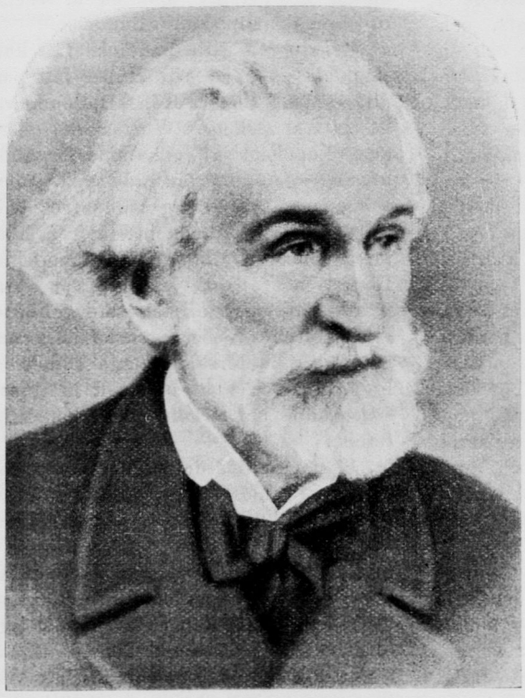

Giuseppe Verdi

och hans sista hvilorum.

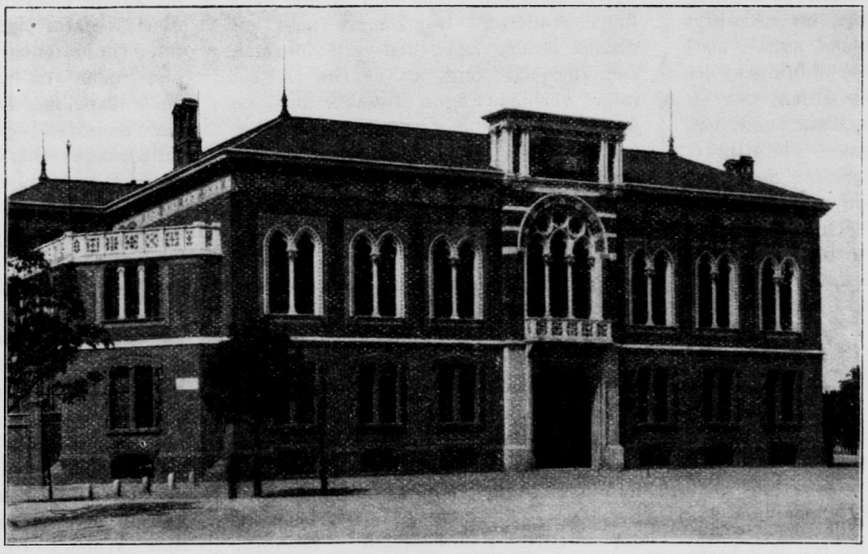

Verdis musiker-hem.

»Casa Verdi di ripóso per musicisti.»*)

Strax utanför Porta Magenta i Milano reser sig vid Piazzále Michelangelo, i en ännu helt ny stadsdel, en af arkitekten *Camillo Boito* — broder till »Mefistofeles'» kompositör Arrigo B. — konstruerad, ståtlig byggnad, hvars nobla stil särskildt erinrar om de venezianska palatserna. Ett besök af densamma är framför allt för musikvännen af största intresse, då detta »casa di ripóso» ej allenast utgör ett med all komfort inredt hem för ålderstigna musiker, utan äfven en den skönaste minnesvård öfver den store tonsättare, hvars ädla hjertelag inspirerade honom idén till grundandet af en fristad för hans af lyckan mindre gynnade medbröder i Evterpes konst med vilkor att sjelf der erhålla sitt sista hvilorum. Under hösten 1905 inrymdes här ett femtiotal, hvaraf flertalet manliga artister; den för inträde fastställda minimalåldern är 65 år. Vid anstaltens öppnande var plats tillämnad för 60 män och 40 kvinnor. De penningemedel, som finnas att tillgå, äro emellertid så ansenliga, att antalet af der mottagna kan ännu mera ökas.

Några få korta anmärkningar må tjena läsaren till kommentarier af de ypperliga fotografier, som benäget ställts till vår disposition af musikförläggaren och utgifvaren af »Musica e Musicisti» Giulio Ricordi i Milano. Byggnaden, i hvars entré märkes en marmortafla, angifvande institutionens vigtigaste data: grundläggningen 16 December 1890, Verdis dödsdag 27 Jan. 1901 och öfverförandet hit af hans jordiska kvarlefvor efter 30 dagars förlopp, italienska konungaparets besök 8 Okt. 1891 samt invigningen 10 Okt. 1902, på 89:de årsdagen af stiftarens födelse, innehåller förutom sjelfva hemmet en präktig konsertsal, der årligen på maëstrons dödsdag stora konserter ega rum, ett rikhaltigt Verdi-museum med, bland annat, en i minsta detalj exakt efterbildning af det rum i Grand Hôtel de Milan, der »il Grande» utandades sin sista suck, och — sist, men icke minst — »la cripta», det på bekostnad af *Teresina Stolz*, den ypperstа tolken af Aida m. fl. roller i hans operor, dyrbart och konstnärligt inredda grafkapell, der han vid sidan af sin andra maka, *Giuseppina Streppóni*, sofver sin sista sömn.

Anteros.

*) Nedanstående utgör en uppsats af vår korrespondent »Anteros» till första sidans bilder af Verdis musikerhem och sista hvilorum, oss benäget af honom tillsända.

Karl Maria v. Weber i Stuttgart.

(Forts.)

Med ett sådant lefnadssätt, hvarvid penningar med fulla händer utströddes, var det ej underligt, att Weber nödgades kasta sig i skulder af alla slag, så mycket mer som han stod i spetsen för alla på gemensamt konto företagna förlustelser utan att sedan få någon ersättning för hvad han lagt ut. Likväl bekymrade detta honom så mycket mindre, som han noga visste huru de mera högtuppsatte än han sjelf, mutatis mutandis, gladt och obekymradt lefde i stor »klämma». Därtill gjorde han sig stora förhoppningar om inkomsterna af »Silvana».

Men nådestöten åt Webers intrasslade ekonomi gafs genom ankomsten till Stuttgart af hans gamle far, som i all tysthet brutit upp från Karlsruhe i Schlesien, der han kvarlemnats, och nu med sin basfiol, två pudlar och en ej ringa skuldbörda öfverraskade sin son och inkvarterade sig hos honom. Ålder och sjuklighet hade under tiden betydligt försvagat minne och omdömesförmåga hos den sedan länge besynnerlige mannen, hvarpå Karl Maria snart skulle få ganska bedröfliga bevis. Den gamle herrn hade alltid haft begär att egenmäktigt blanda sig i sonens angelägenheter och bakom hans rygg begå sådant, som måste blottställa honom, ja slutligen bringa honom i förderfvet.

Ett nästan komiskt intryck gör det, när Karl Maria, sjelf nära ruin, just under denna tid till sin furstlige herre riktar skriftliga uppmaningar och föreställningar, i det han på det bevekligaste, med uppenbarligen från hjärtat kommande ord beder honom att genom vis sparsamhet bringa ordning i hans angelägenheter och afbetala sina skulder. En af dessa framställningar slutar med följande ord: »Jag känner visserligen hur mycket jag vågar att inför en furste, som är van att lefva i enlighet med den glans som tillhör hans höga ställning, framkomma med ett sådant förslag, men den varma önskan, som besjälar mig, att se Ers Höghet inför verldens ögon framstå med en denna ställning motsvarande värdighet, och det fasta förtroendet till Ers Höghet att ni i mina förslag endast ser tjänarens tillgifvenhet och ej endast tager hans svaga krafter i betraktande, bestämmer mig härför, och trefaldt lycklig känner jag mig den dag, då Ers Höghet finner detta och beslutar sig att lyssna till mina förslag.»

Väl hade varit, om Karl Maria ställt sådana förmaningar till sig sjelf!

I slutet af år 1809 gjorde Weber den upptäckten, att af vissa summor, som han erhållit ur den hertigliga kassan för att sända till förvaltningen af hertigens schlesiska gods, en betydlig del — bortåt 1,000 gulden — fattades. Först tänkte han på en stöld och ämnade slå larm; men så tillstod för honom hans gamle far, att han hade, utan att veta af penningarnes bestämmelse, tagit dem ur sonens kassa och använt dem för att betala några trängande skulder.

Förskräckt häröfver sökte Weber genast att anskaffa de felande tusen gulden och vände sig derför till den af honom från de muntra utfarterna välbekante rike källarmästaren Höner i Schwieberdingen, utan att dock vinna gehör hos denne. När hertigen, som fått reda på saken, ställde Weber till ansvar, tillstod han öppet hur allt gått till och lofvade att med det första betala igen sin skuld, och dermed lugnade sig hans herre.

I detta trångmål kände sig Weber helt lycklig, då hans förre tjänare Huber, nu kammarlakej hos hertigen, erbjöd honom att mot en dusör anskaffa de tusen gulden och strax derefter lemnade honom penningarne, erhållna hos Höner mot en af Weber till denne ställd skuldförbindelse.

Olyckligtvis hade han icke fått kunskap om på hvad sätt Huber fått penningarne af Höner. Konskriptionen var då ytterst sträng i Würtemberg, emedan Napoleon af sin bundsförvandt, konungen, ständigt fordrade nya trupper, och endast anställning vid hofvet eller hos prinsarne kunde befria från militärpligt. Men Huber hade förespeglat Höner, hvars son just då var värnpliktig, att den inflytelserike geheimesekreteraren Weber ganska lätt och gerna skulle förskaffa unge Höner en liten, om ock blott nominell hofljenst, som kunde befria honom från konskriptionen.

Då nu skuldsedeln vid förfallotiden icke blef inlöst utan endast en afbetalning af 250 gulden verkställd och unge Höner under tiden fått inträda i militärtjenst, gjorde fadern, som ansåg sig grymt bedragen, affären bekant, så att äfven kungen fick vetskap derom. Denne, som i fråga om konskriptionen icke lät leka med sig, befallde, att Weber genast skulle häktas och att dennes far skulle hållas strängt bevakad. Karl Maria befann sig, såsom då nästan alltid, om aftonen på teatern och stod just under en mellanakt i samspråk med kapellmästaren Danzi angående det förestående uppförandet af sin nu fullbordade »Silvana», då han häktades af gendarmer och fördes i sträng polisarrest. Naturligtvis väckte denna händelse största uppseende i det goda Stuttgart, och ehuru ingen egentligen trodde på Webers brottslighet, så såg han sig plötsligen — så stor var fruktan för den höga onåden — öfvergifven af alla sina vänner. Till och med hans herre, hertigen, afskedade honom och lemnade honom åt sitt öde, vare sig att han nu ansåg Weber brottslig eller att han icke ville störta sig med den nu oförsonlige konungen. Endast Danzi gjorde ett undantag och visade sig som Webers trogne vän. Han icke allenast uttalade öfverallt sin öfver-

tygelse om Webers oskuld utan sökte äfven att öfvertyga hans domare derom och lopp sjelf fara att råka i onåd hos kungen för att han försvarade den anklagade. Emellertid begynte genast förhöret med Weber och hans far — till en del i konungens närvaro. Karl Marias samtliga tillhörigheter blefvo på det strängaste undersökta, och han måste redogöra för tillkomsten af hvarje sak af något värde likt en tjuf. Hade än Weber varit lättsinnig, så kunde han dock med godt samvete påstå och gå ed på, att han icke hade ringaste vetskap om de förespeglingar Huber gjort långifvaren Höner angående sonens befriande från militärtjenst, och detta måste ock Huber intyga. Likaså bekräftade Webers far, som genom sonens missöde bragts till besinning, alla dennes uppgifter och sökte urskulda sitt eget beteende såsom en följd af försvagade själskrafter.

Den mycket skarpsynte konungen genomskådade snart hela sammanhanget och befalde att Weber skulle utsläppas ur kriminalfängelset.

Då nu Webers många fordringsegare började blifva oroliga och tänkte låta sätta in honom i bysättningshäktet, bestämde konungen att de båda herrarne Weber, far och son, för alltid skulle förvisas från Würtemberg och föras öfver gränsen. Straffet, ehuru ej alldeles oförtjent, var dock väl hårdt.

Det skedde som konungen befallt. D. 26 jan. 1810 blefvo Karl Maria och hans far af den för öfrigt mycket hänsynsfulle och om Webers oskuld öfvertygade poliskommissarien Götz ledsagade till Fürfeld nära Heilbronn, ända till riksgränsen. Då de landsförvista endast helt ringa voro försedda med mynt, nödgade dem den medlidsamme Götz vid afskedet från dem att mottaga ur hans kassa ett lån af 25 gulden.

I Stuttgart trodde man, att herrarne Weber blifvit förda till statsfängelset Hohenasperg och beklagade synnerligast den allmänt omtyckte Karl Maria, hvilken ingen i sjelfva verket ansåg för brottslig.

Så blef då med denna katastrof för Weber afslutad en period af ungdomligt, genom dåliga exempel och bekantskaper närdt öfvermod, dock utan att han derunder gjort sig saker till någon låghet. Såsom en ny menniska, den der för alltid brutit med lättsinnet, öfverskred Weber den Würtenberg'ska gränsen. Var honom sjelf återkomsten för alltid förmenad — och frivilligt skulle den väl icke ha skett, — så skulle dock ej långt derefter hans verk, som ställde honom i högsta rang bland tyska tondiktare, segerrikt hålla sitt intåg äfven der och göra den en gång smädligt utstötte till en allmänt beundrad älskling hos folk af skilda samhällslager.

Om "Faust"-musiken.

(Forts.)

Alla de här förut omnämnda »Faust»-kompositionerna utgöra emellertid ingalunda den musikaliska lösningen af Faust-problemet, som vi öfver hufvud icke ha att söka i det musikaliska dramat. Dock, musikerna ha äfven från en annan sidan arbetat på denna uppgift, och i det hänseendet ha vi i främsta rummet att nämna Robert Schumann, Hector Berlioz, Franz Liszt och Richard Wagner, af hvilka de båda förstnämnda tagit till hjelp både instrumental- och vokalmusik, Liszt endast den förra, på ett litet undantag när, och Wagner uteslutande instrumentalmusiken. Alla dessa ha åratal igenom sysselsatt sig med Faust-problemet, Liszt allra kortast. De särskilda satserna i Schumanns komposition fördela sig på åren 1847—1853. Berlioz och Wagner hade redan i sin ungdom komponerat särskilda sånger och körer ur Goethes »Faust», hvilka den förstnämnde också införlifvade med sitt stora Faust-verk, hvilket fullbordades 1846. Richard Wagner åter hade redan 1840 skapat sin »Faust-uvertyr», som han fullständigt omarbetade 1855. Schumanns »Scener ur Goethes Faust för solostämmor kör och orkester», såsom den fullständiga titeln lyder, erinrar i den yttre anläggningen mycket om Berlioz' »Damnation de Faust», hvars framträdande och segertåg genom Tyskland antagligen gifvit Schumann impulsen till hans »Scener». Men Schumann lånar från båda delarna af den Goethe'ska dikten, Berlioz — slutet oberäknadt — endast från den första. Hos Schumann är endast första delen tagen från Goethes första del, andra och tredje afdelningarna deremot från den andra. Första afdelningen innehåller endast Gretchen-episoden, nämligen scenen i trädgården, Gretchen framför bilden af Mater dolorosa och scenen i kyrkan. Bortser man från det odramatiska i kompositionen, så erbjuder den stor musikalisk njutning. Det dämoniska, djupsinniga i Goethes »Faust» saknas dock nästan alldeles i Schumanns musik.

Obetingadt mera storartad är Berlioz' Damnation de Faust anlagd. Den djärfve fransmannen beherskade ej det tyska språket och kände Goethes dikt endast genom en fransk öfversättning. Han kunde derför icke hänföras af originalets sköna vers utan endast af diktens innehåll.

»Damnation de Faust», under senaste år äfven sceniskt framställd med god effekt, är ett verk af kolossalt omfång i fyra hufvuddelar. Första delen börjar med en scen i Ungern, emedan komponisten ville använda den af honom verkningsfullt bearbetade och instrumenterade Rakoczy-marschen. Annars är hela denna del tagen ur spatsergången hos Goethe. En monolog af Faust i ensamheten gifver först anledning till en stämnings-målning i orkestern: ensamheten i naturen med från fjerran ljudande menniskoröster. Så följer en originell bonddans och skildringen af en framryckande här med den omnämnda marschen. Andra delen spelar i Nordtyskland. Den innehåller först en scen i Fausts studerkammare (den bekanta påsknatts-scenen). Derefter uppträder Mefistofeles, erbjudande honom alla jordens fröjder, och försvinner med honom i luften medelst trollmanteln. Nu följer scenen i Auerbach-källaren, likasom skapad för Berlioz, med en dryckeskör, Branders visa om råttan med trestämmig körrefräng, afslutad med en kontrapunktiken förhånande skämtfuga på »Amen», samt Mefistos sång om loppan. (I Gounods »Faust» förvandlad till visan om »gyllne kalfven»). Följande scen visar en trakt vid Elbefloden. Mefisto uppfordrar de honom underdåniga andarna att invagga Faust i sömn. Faust ser i drömmen första gången Margareta och betages af längtan efter henne. Scenen innehåller den bekanta »sylfernas dans» med dess luftiga musik. Andra delens final bildar en soldat- och studentsång, hvilka äfven förenas kontrapunktiskt. Tredje delen visar oss kärleksscenen mellan Faust och Gretchen, till en del och afvikande från originaldikten. Faust är om aftonen i Gretchens kammare, der han utgjuter sig i en kärleksaria under närvaro af Mefisto. Denne aflägsnar sig och Faust gömmer sig bakom ett förhänge då Gretchen återvänder.

Hon sjunger nu balladen om »konungen i Thule». Mefisto återvänder och gör Gretchen sinnesförvirrad genom irrblossen: äfven musiken till denna irrbloss-dans är berömd. Mefisto sjunger här sin förförelse-serenad och irrblossen instämma i en fyrstämmig kör. Nu följer en präktig kärleksduett mellan Faust och Gretchen. Mefisto stör de älskande, berättande att grannarne fattat misstankar; de tu förälskade vilja fly men stanna sedan länge tillsamman, till dess grannarne verkligen närma sig och med larmande kör afsluta denna afdelning.

I fjärde delen klagar först Gretchen öfver sin sorg och saknad i en romans. Bakom scenen hör man åter soldater och studenter sjunga. Sedan följer naturens besvärjelse, scenen i skogen och hålan, hvarvid man återigen icke får tänka på Goethe. Mefisto berättar för Faust att Gretchen försmäktar i fängelset och skall afrättas såsom mörderska, men han vill rädda henne, om Faust vill skrifva under att han morgonen derpå skall tillhöra honom. Faust gör detta och Mefisto ilar med honom på trollhästarna till fängelset. Nästa scen skildrar Fausts helvetesfärd i en lika förfärande som storslagen orkestermålning med vilda körer af det förskräckta landtfolket, som bevittnar afgrundsryttarnes framilande. Slutligen störtar Mefisto jämte Faust ned i en

djup afgrund. Helvetet triumferar i det följande pandämonium, hvari afgrundsandarne uppstämma sång på ett obegripligt, af Berlioz påhittadt hemskt språk. En kort epilog på jorden antyder, att Fausts öde är fullbordadt. Slutet spelar i himmelen, såsom vid slutet af andra delen hos Goethe. Himmelska andar (möjligen 300 barn, föreskrifver Goethe) sjunga till en sfäriskt instrumenterad orkester Guds lof. Till slut sväfvar Gretchen förklarad, upp i himlen, hvarvid Goethes mystiska kör naturligtvis icke användes af det skäl, att denna ju besjunger Fausts förklaring, icke Gretchens.

Musikbref från Göteborg.

Orkesterföreningen gaf den 2 mars sin fjärde abonnemangskonsert under medverkan af fröken *Ellen Beck* efter ett synnerligen intressant och vackert program. Första afdelningen af detsamma utgjordes af Bruckners symfoni N:r 4, den s. k. romantiska symfonien. Detta härliga verk var en mycket intressant bekantskap och det efterlämnade i sin storslagenhet och känslofullhet ett mäktigt intryck. Det fordrande verket, där valdhornen ha särskildt maktpåliggande partier, fick ett mycket förtjänstfullt utförande. Andra afdelningen af programmet upptog uteslutande Wagnersaker, hvaraf fröken Beck sjöng Elsas dröm ur »Lohengrin» samt Isoldes Liebestod ur »Tristan och Isolde». De båda sångnumren fingo af solisten ett synnerligen glansfullt och intelligent utförande, i synnerhet Isoldes Liebestod, som mer än Elsas dröm lämpar sig för sångerskans naturel.

Ackompanjementet sköttes väl af orkestern men blef dock på ett par ställen alltför kompakt, hvilket väl med den rika instrumenteringen torde vara svårt att undvika.

Af orkestern ensam spelades förspel till »Parsifal» särdeles verkningsfullt. Kapellmästare *Hammer* dirigerade hela aftonen och inlade härvid stor förtjänst.

Af symfonier har under mars månad framförts följande: W. Peterson-Berger: »Baneret»; Beethoven: n:o 6 F-dur (pastoral); Beethoven: n:o 1 C-dur; Tschaikowsky: n:o 6 H-moll (pathetique).

Af solostycken med orkester kunna nämnas: Godard: Berceuse för violoncell och orkester (solist Ad. Cords); Popper: »Elfentanz» för violoncell och orkester (solist Ad. Cords); Mozart: Konsert n:o 6 Ess-dur för violin och orkester (solist Ch. Snoeck); Stenhammar: Konsert B-moll op. 1 för piano och orkester (solist tonsättaren); H. Léonard: Dubbelkonsert A-moll op. 25 för 2 solovioliner (solister Emil Hansen och Anton Schoenmaker).

Dessutom kan nämnas: Grieg: Peer Gynt-suite I; Schillings: »Seemorgen», symfonisk dikt; R. Strauss: »Don Juan»; Karl Kämpf: Två melodier för stråkorkester op. 26. (första uppförande); Hallén: Svensk rapsodi n:o 2; Tschaikowsky: »Mozartiana», suite op. 61. —

En storartad tilldragelse i vårt musiklif var *Hugo Alfvéns* symfonikonsert den 10 mars under medverkan af fru *Clary Morales*, herr *John Forsell* och orkesterföreningens orkester. Härvid uppfördes under tonsättarens egen ledning följande hans verk: symfoni F-moll op. 7, som visade sig vara lättfattligt skrifven och välklingande, men som dock ej i uppfattningens djup och framställningens klarhet kan mäta sig med den senare skapade D-dur symfonien; »Klockorna» för baryton och orkester är en målande tonsättning af Frithiof Holmgrens stämningsfulla dikt. Herr Forsell, som innehade solopartiet, utförde detsamma ganska verkningsfullt, ehuru framförandet stundom var väl teatraliskt och rösten genom forcering förlorade en stor del af sitt välljud; därpå följde »En skärgårdssägen», som var särdeles stämningsfull och tilltalande i sin rika orkesterskrud; fru Clary Morales sjöng därefter ett sopransolo, »Världarnes offer», ur Nyårskantaten. Den enkelt hållna kompositionen gjorde god verkan och framfördes på ett sympatiskt sätt af sångerskan; som slutnummer gafs den svenska rapsodien »Midsommarvaka», som genom sin äktsvenska karaktär och säkert träffande stämning framkallade starkt bifall. Hela aftonen hade föröfrigt bifallet flödat rikligt och vid konsertens slut antog det form af verkliga ovationer. Det var en entusiastisk stämning i salongen, hvars make man sällan får bevittna i vår stad. Den unge tonsättarens synnerligen lofvande begåfning förtjänar också att uppmuntras af allmänhetens förståelse. Orkesterföreningens orkester skötte sig såväl som ackompanjatör som i enbart orkesternummer på ett förtjänstfullt sätt.

Den 3 mars gafs i Konserthuset en *populär kammarmusiksoirée* af Hammers stråkkvartett, bestående af herrar H. Hammer, S. Dabrowski, J. de Leeuw och A. Cords. Programmet upptog endast tvänne kvartetter, nemligen Mozart, kvartett G-dur n:o 12 och Beethoven kvartett C-moll op. 18 n:o 4. Tyvärr blef utförandet på grund af primariens allt för starkt framträdande brist på träning ej hvad man väntat sig.

Wilhelm Stenhammars Beethovenafton i Konserthuset den 15 mars blef en utomordentligt njutningsrik afton. De fyra sonaterna (D-dur op. 10 n:o 3; Ess-dur op. 27 n:o 1; Ciss-moll op. 27 n:o 2; E-dur op. 109) fingo alla en sällsynt fin tolkning. Det djupt själfulla föredraget i förening med den glänsande tekniken och det vackra anslaget skänkte en stämning så upphöjd, att minnet deraf länge skall fortlefva.

Filharmoniska Sällskapet gaf sina vårkonserter den 19 och 20 mars i Konserthuset. Programmet, som upptog kompositioner uteslutande af *Wilhelm Stenhammar*, gafs under tonsättarens ledning. Konserten inleddes med körverket »Snöfrid», ett ungdomsarbete, som vittnar om tonsättarens redan vid 20 års ålder betydande förmåga och begåfning. Tonmålningen följer noga diktens alla vexlingar, ja, det är kanske alltför minutiöst utmejslad i detaljerna på bekostnad af det helas samlade verkan. Solister häri voro fru *Clary Morales*, som i de få takter hon hade att framföra inlade ett föredrag, som var synnerligen verkningsfullt, samt fröken *Karin Lindholm*, hvars af naturen vackra röst verkade betagande. Dock måste anmärkningar göras mot det synnerligen otydliga och egendomliga textuttalet samt mot föredragets alltför ringa kraft och lif.

Derefter följde »Ithaka» för baryton och orkester. Det, som man här mest fäste sig vid, var det starkt målande orkesterackompagnementet, som på ett lyckligt sätt inger åhöraren föreställningen om en seglats på hafvet. Den föga tacksamma sångstämman utfördes af herr *John Forsell*.

Slutnumret utgjordes af den verkligen gripande och elektriserande tonsättningen till Heidenstams kraftiga dikt »Ett folk». Den sanna stämning som här funnits för fosterlandskärleken verkar omedelbart medryckande. De präktiga körsatserna »Sverige» »Medborgarsång» och »Soldatsång» äro utsprungna ur svenska folkets hjärta och tala derigenom kraftigt till hvarje svensk. Solostämman utfördes af herr Forsell, hvars framställning af samma art som i »Klockorna» ej förmådde värma eller gripa. Körerna gingo bra och orkestern skötte sitt parti på ett tillfredsställande sätt. Filharmoniska Sällskapet och herr Stenhammar ha all heder af dessa konserter. Äfven direktör *Ruben Liljefors*, som inöfvat körerna, tillkommer tacksamhet.

Det är en stor glädje för Sverige att ega två så lofvande tonsättare som Stenhammar och Alfvén. *H—t.*

Brefkort från Roma.

Såsom ett tillägg till mitt senaste bref härifrån må följande korta meddelande lemnas, äfven karakteriserande musiklifvet härstädes.

På café-chantant'ens område har här på sista tiden i *Olympias* fashionabla, nyligen elegant restaurerade etablissemang nära »Corso'n» en alldeles makalös framgång vunnits af den franska artisten *Robert Bertin*, som verkligen utan öfverdrift förtjenar epitet »oöfver-

träfflig», hvarmed han ståtar å affischerna, i sin specialitet, imitationer af varieténs stjernor, en Yvette Guilbert, en Cortajáda, etc. etc. Särskildt framstående är han i jemförelse med sin senaste föregångare dersammanstädes mot slutet af förra året, den för sina präktiga, nästan fenomonalt omfattande röstresurser utmärkte, men i fråga om sitt ytterst sentimentala föredrag totalt enformige mulattsångaren *Claudius Modjesko,* väl bekant för stockholmarne. Bertin eger ock alla förutsättningar för att härutinnan uppnå den möjligast perfekta illusion, en visserligen ej stor, men rätt väl skolad och behaglig stämma i förening med en utomordentligt spirituell diktion samt en i det hela äkta kvinligt graciös, på samma gång som af en öfverdådig verv och brio uppfyld framställning, beträffande mimik och plastik synnerligen karaktäristisk för resp. »original», att ej tala om den högst briljanta sceniska apparitionen samt de med sjelfva divornas jemväl i prakt och smakfullhet fullkomligt täflande toaletterna.

Anteros.

Musikpressen.

På Abr. Lundquists förlag har utkommit:

klaverutdrag med text:

Stenhammar, Wilh.: *Ett Folk.* Dikt af Werner von Heidenstam, komponerad för barytonsolo, blandad kör och orkester. Op. 22. Pris 4 kr. — Körstämmor, à kr. 0,85.

På Elkan & Schildknechts förlag har utkommit:

för piano, 2 händer:

Tropp, Gustaf: *»Alltid Kalle Munter».* Polska. Tillegn. Emil Norlander. Pris 60 öre.

På Wilh. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit:

för piano 2 händer:

Peyron, Ika: *Suite.* N:o 1. Stillhet; 2. Eko i bergen; 3. Dans i det fria; 4. Böljeslag; 5. Springlek.

för violin och piano:

Peyron, Ika. *Tre smärre stycken.* (För den studerande ungdomen). N:o 1. Tidsfördrif; 2. Paraden; 3. Småprat (romans).

——

Stenhammars »Ett folk» utfördes med orkester första gången på Nya Filharmoniska sällskapets konsert å Kgl. teatern d. 5 dec. förra året under ledning af komponisten, sällskapets dirigent, och vi hade då tillfälle att omnämna detta musikverk, som särskildt med sina vackra, varmt fosterländska körer slog mycket an och förtjenar att upptagas på våra musiksällskaps program, helst då det nu i klaverutdrag är lätt utförbart. Den ypperliga texten må särskildt påpekas. Verkets n:o 1 »Folket» börjar med blandad kör och utgöres till större delen af ett kraftigt hållet barytonsolo med ackompanjemang, sedan åtföljdt af kören. Synnerligen anslående äro de följande numren, för blend. kör: N:o 2 »Sverige» och n:o 3 »Medborgarsång» samt n:o 4 »Soldatsång» för manskör. Sista numret, n:o 5, som bär titeln »Åkallan och löfte», har samma stora omfång som begynnelse-numret och består liksom detta af kör med barytonsolo i stor, kraftig och modulationsrik stil.

Den på Elkan & Schildknechts förlag utgifna »Polskan», tillegnad Emil Norlander, visar på vignetten porträttet af denne, den bekante författaren till de ovanligt framgångsrika nyårsrevyerna på Södra teatern.

Den kända stora förlagsfirman Wilh. Hansen Köpenhamn (med filial i Leipzig) har, som synes, äfven fått en bekant svensk tonsättarinnas kompositioner på sitt förlag. Af dessa äro »Tre smärre stycken» för violin och piano ämnade för elever och såsom sådana tjenande sitt ändamål. »Suiten» för piano har ett omväxlande innehåll af anslående stycken, tillhörande en i bättre mening populär stil utan svårigheter för utförandet. Som vanligt med danska musikalier är priset på häftena icke utsatt.

Litteratur.

Finsk Musikrevy. N:o 6. Andra marshäftet inledes med en af sorgkanter infattad, sympatisk nekrolog af K. Flodin öfver den nyligen aflidne musikern, direktören för Musikinstitutet i Helsingfors, Martin Wegelius, jemte ett fint porträtt af honom. Häftet har för öfrigt följande innehåll: Några minnen af F. Pacius, förtäljda af en gammal studentsångare för E. N. — Brage (En ny förening, som tagit till sin uppgift att tillvarataga, sprida och popularisera Finlands svenska folkdiktning, musik och dans). — Litteratur-anmälningar. — Operakritik (Ryska operan.) — Konsertkritik. — Ur den utländska musikpressen. — Notiser.

Musiktidning för Amerikas svenskar n:o 3, innehåller: Golgata och dess kompositör. Ett svenskt-amerikanskt oratorium af J. Victor Bergqvist (med hans porträtt och notillustrationer.) — En Carl Fredrik Lundquists afskedskonsert (i Göteborg, från Handelstidningen af J. A.) — Notiser, från Amerika och Sverige.

Af notiserna finner man att Svenska Gleeklubben i Chicago upphört att existera som musikalisk organisation och har odeladt gått från musiken (= sången?) till spelet. Äfven nämnes att d. 23 mars konsert gafs i Kimball-Hall (Chicago) af pianisten Sigfrid Laurin med biträde af bassångaren Gustaf Holmquist.

Neue Zeitschrift für Musik innehåller i n:r 13: (Otto Erich Deutsch: Schuberts Totenehren. (Unveröffentlichte Dokumente.) — Dr Max Arend: Riemanns Methode des Lesens transponierende Notierungen. — Noten am Rande etc. — N:o 14: Schuberts Totenehren (slut). — Noten am Rande etc. — N:o 15: Leop. Wallner: Brüsseler Musikleben, Neue Musikalien etc.

Zeitschrift d. Internationalen Musikgesellschaft. Häft. 6 innehåller: G. Münzer (Berlin): Peter Cornelius über Rich. Wagner in München. — L. Schiedermayr (Marburg): Ein neapoletanischer Brief Simon Mayr's aus dem Jahre 1813. — F. Niecks (Edinburg): On the History och the Oratorio. — E. Reuss (Dresden): Zum fünfzigjährigen Bestehen des Kgl. Konservatorium in Dresden. — Alfr. Heuss (Leipzig): Joh. Ad. Hasse. La Conversione di Sant Agostino, etc. — Heft. 7: M. Arend (Leipzig): Die unter Glucks Mitwirkung hergestellte, verschollene älteste deutsche Übersetzung der »Iphigenia auf Tauris». — W. G. Mc Naught: The Competition Festival Movement in England. — Ch. V. Stanford (London): Das falsch gedruckte Metronomzeichen in Beethoven's Neunter Sinfoni. — O. G. Sonneck (Washington): Washington's Marsch, Musikbericht etc.

Sammelbände der Internat. Musikgesellschaft. Jahrg. VII. Heft. 3. April—juni 1906, en bok om 166 sid. med vanligen längre uppsatser, innehåller följande: H. Leichtentritt (Berlin): Was lehren uns dei Bildwerke des 14—17 Jahrhundert über die Instrumentalmusik ihrer Zeit? — Arn. Schering (Leipzig): Zur instrumentalen Verzierungskunst im 18 Jahrhundert (med notillustr.) — Frederick Niecks (Edinburgh): Historical Sketch of the Overture. — Ch. Maclean (London): Bow Bells. — E. Prætorius (Charlottenburg): Eine Schulfeier in Halle a. S. 1665. — Max Schneider (Berlin): Zur Biographie G. Ph. Telemanns. — Ludw. Schiedermair. (Marburg»): Osservazioni di un vecchio Suonatore di viola. — Martial Tenes. (Paris): La Malibran d'après des documents inédits. — Kleine Mitteilungen.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. operan.

April 1. R. Wagner: *Sigfrid.*
» 2. Donizetti: *Leonora.*
» 4, 6, 8. Herman Götz: *Så tuktas en argbigga,* komisk opera i 4 akter, efter Shakspeare, fritt bearbetad af J. W. Widmann. Öfvers. af Fritz Arlberg (Katarina, Bianca: fru Hellström, frök. Hesse: Baptista, Petruchio, Lucenzio, Hortensio: hrr Sjöberg, Forsell, Malm, Strömberg; en hus-

hållerska: frk Karlsohn, Grumio, en hofmästare, en skräddare: hrr Stiebel, Nylander, Ericson.)

» 5. R. Wagner: *Tannhäuser*.

» 7. Leoncavallo: *Pajazzo*; Mascagni: *På Sicilien*. (Santuzza: frk Walleni, deb.)

» 9. R. Wagner: *Lohengrin*. (175:te gång.)

» 11. Thomas: *Mignon*: frk Hesse.)

» 15. *Konsert*. Beethoven: 1. Uvertyr till »Coriolanus»; 2. »Ah, perfido!» Scen och aria (fru Mally Högberg); 3. Nionde symfonien. Solister: frk Hulting, fru Claussen, hrr Menzinsky, Wallgren.)

» 16. Tschaikowsky: *Eugen Onegin*.

» 17. Bizet: *Carmen*.

Östermalmsteatern.

April 1—9. Caryll: *Hertiginnan af Danzig*.

» 1. *Stabstrumpetaren* (matiné).

» 8. *Vermländingarne* (d:o)

» 14—17. K. Millöcker: *Unga Heidelberg*, operett i 3 akter af Krenn och Lindau, öfvers. o. bearb. af Em. Norlander. (Prinsessan Irene, baronessan Kaltenbach, student von Vogel, Kathie, Liesen: frk Grünberg, Falk, Berentz, fruar Grönberg-Rove, Rothgardt; furst Karl Henrik, prins Erich, general Bassedoff, Strumpf: hrr Ullman, Allum, Ringvall, Ralf; Möbius, Moppel, Langhahn: hrr O. Bergström, Lund, Schücker.)

» 15. *Musikalisk soaré*. Biträdande: teaterns sujetter och kör, samt orkester, hrr D. Fallström och Knut Nyblom.

Musikaliska akademien.

April 11. Rich. Anderssons konsertafton med 3 sina pianoelever. Biträdande: orkester under hr Tor Aulins direktion. 1. Schubert-Liszt: Wanderer-fantasie. Op. 15, C-dur (frök Kerstin Runbäck); 2. S. Rachmaninoff: Konsert. Op. 18. C-m. (Frk Astrid Berwald); 3. Rich. Strauss: Burleske, D-m. (frk Inga Peterson); 4. Fr. Chopin: Konsert. Op. 11, E-m. (frk A Berwald).

» 17. Wilh. Stenhammars Beethoven-afton. Sonater: C-moll, op. 13; D-dur, op. 28; C-dur, op. 53; E dur, op. 109.

Vetenskapsakademien.

» 8. Afskedskonsert af hr Olli Suolahti. Biträdande: »Delsbostintan».

April 9. Konsertföreningens 4:e (sista) kammarmusik-konsert. Biträdande: Aulin-kvartetten, hrr W. Stenhammar, E. Stanek; Mozart: 1 Stråkkvartett. N:o 17 Pet.; 2 Pianokvartett, G-moll; 3. Serenade (Eine kleine Nachtmusik) för stråkkvartett och kontrabas.

» 10. Konsert af frk Signe Stanzén. Biträdande: hr Ax. Runnqvist, pian. frk Anna Lisa Carlander.

» 11. Romans-afton af fru Clary Morales. Biträdande: hr Olallo Morales.

Östermalmskyrkan.

April 3, 5. Filharmoniska Sällskapets 2:a abonnemangs-konsert. Biträdande: solister: fruar D. Edling, D. Afzelius-Bohlin, hrr W. Klein. A. Wallgren, G. Sjöberg, J. Husberg, O. Olsson (orgel), hr Tor Aulin (violinsolo), orkester; dirigent: hr W. Stenhammar. Program; Joh. Seb. Bach: »Matteuspassion».

» 13. Konsert till förm. för Frimurarebarnhuset. Biträdande solister: frökn A. Lagergren, D. Hesse; hrr Malm, Sellergren, Wallgren; k. hofkapellet. Dirigent: hr R. Henneberg. Program: Jos. Haydn: »Skapelsen», oratorium.

Katarina kyrka.

April 7. Operasångaren Carl Fredrik Lundqvists afskedskonsert. Biträdande pianist: frk Agda Lysell.

» 16. Konsertföreningens 2:a folkkonsert. Solist: hr W. Stenhammar. Dirigent: hr Tor Aulin. 1. J. S. Bach: Preludium, koral o. fuga för ork., arrang. af Abert; 2. Beethoven: Pianokonsert n:o 5, Ess dur, op. 73; 3. R. Wagner: a) Förspel till 3:e akt. af »Mästersångarne»; b) Kejsarmarsch.

Adolf Fredriks kyrka.

April 17. Cecilia-körens 5:te konsert (t. förm. för Ad. Fredriks församlings skollofskolonier). Solister: fru Mally Högberg, en musikälskarinna; hrr N. Fahlman, Percy Richards, O. Olsson (ackomp.) Dirigent: hr E. Åkerberg. Program: 1. Fr. Liszt: a) »Ave Maria» för bl. kör o. orgel; b) »O salutaris» (damkör m. org.; c) Davids 117 Psalm, »Laudate dominum», f. solokvartett, bland kör o. orgel; 2 Beethoven: »Elegischer Gesang», för bl. kör o. org.; 3. J. S. Bach: a) Preludium för orgel (hr O. Olsson); b) Kantat n:o 21 »Ich hatte viel Bekümmerniss» för soli, kör och orgel.

———

Operans sista repris-nyket, »Så tuktas en argbigga», har nu gått öfver scenen med god rollbesättning och ett utförande, som framkallade stort bifall af den talrika premiärpubliken. Texten är en fri bearbetning af Shakespears bekanta pjes, hvars 5 akter i denna sammandragits till 4 och personal till en del är annan än i operan, hvilken också slutar i Petruchios och »argbiggans» hem, der alla samlas, i stället för i Lucenzios hus. Musiken i operan innehåller åtskilligt vackert och för situationen träffande men är i det hela något för tung för denna lätta komiska genre, äfven till instrumentationen, och stundom omotiveradt molltonig. Tonsättaren har tydligen mera haft för ögonen Wagner och hans »Mästersångare» än Nicolai och hans Shakespear-pjes »Muntra fruarne», ett verkligt mästerstycke i denna stil. Bland musikaliska partier, som i första rummet kunna framhållas i Götz' opera äro begynnelse-serenaden af Lucenzio, kören af tjänarne, Lucenzios och Biancas duett, musikanternas serenad, den komiska duetten mellan Lucenzio och Hortensio, lektionsarietterna, Katarinas visa i andra akten »Väl är jag barn af Eva» samt hennes sång »min kraft är tömd» i sista akten, Petruchios entré, duetten mellan honom och Katarina, gästernas kör i början af tredje akten, skräddarens komiska parti samt till slut försoningsduetten och slutscenen. — Beträffande utförandet var fru Hellström en ypperlig »argbigga», men den röda peruken tycks något omotiverad för en italienska. En både behaglig och skälmsk Bianka är fröken Hesse. I Petruchios parti gör hr Forsell furore. Den kraftiga framställningen förleder honom likväl stundom till en oskön röstforcering. De båda rivalerna ha goda representanter i hrr Malm och Strömberg. Operan gick för öfrigt väl under hr Hennebergs ledning och är väl uppsatt. Särdeles är sista aktens dekoration i Petruchios hem vacker.

Något vidare nytt från operan är icke att förmäla. Påskkonsertens program är ofvan anfördt och Beethovens välbekanta uvertyr äfvensom den storslagna »nionde» fick ett i det hela värdigt utförande. Konsertarian »Ah, perfido», som fru Schjerven skulle ha sjungit, men dertill fått förhinder, utfördes nu af fru Högberg, som dermed framkallade särdeles varmt bifall. Östermalmsteaterns nyhet få vi omnämna i följande nummer.

———

Konsertrevy. Fjerde symfonikonserten på Kgl. operan under hr Hennebergs ledning gafs efter i förra numret angifvet program af Beethoven-verk, hvilka utgjordes af Symfonierna D-dur n:o 2 och Ess-dur n:o 3 (Eroican), mellan hvilka fröken Stockmarr spelade pianokonserten n:o 4, G-dur. Den danska pianistens tekniskt fulländade, klara och smakfulla spel är oss väl bekant och tillvann henne rikt bifall jämte inropningar. I den biografiska uppsatsen om konstnärinnan i vårt förra nummer (med porträtt) borde också ha nämnts, att hon vid den stora nordiska musikfesten under utställningen 1897 uppträdde på den danska konserten i Musikaliska akademien, då hon med hr Anton Svendsen spelade Gades D-mollsonat.

Konsertföreningen, som, med anledning af det under säsongen inträffade Mozarts-jubileet, började sin verksamhet med Mozarts-program, afslutade sin verksamhet d. 9 d:s likaledes med sådant på den sista kammarmusikkonserten af den i Konsertföreningen medverkande Aulin-kvartetten, inclusive hr W. Stenhammar. Soarén inleddes med stråkkvartett C-d (n:o 17 Pet. ed.), hvarpå

följde den bekanta sköna pianokvartetten i G-moll, och slutligen bjöds en »Serenad» (»Eine kleine Nachtmusik») för stråkkvartett och kontrabas, en behaglig och underhållande musik af den älskvärde mästaren. Af helt annat slag var Kons.-för:s sista stora konsert d. 20 mars med Liszt, Bach och Wagner på programmet. På den fick man här först göra bekantskap med den förstnämndes storslagna »Faust-symfoni» i tre karaktärsbilder för stor orkester, 1. »Faust» (Lento assai, Allegro impetuoso), 2. »Gretchen» (Andante soave), 3. »Mefistofeles» (Allegro vivace ironico; slutkör med tenorsolo, Andante mistico). Solot till slutkören utfördes af hr W. Klein, och den ackompanjerande orgeln spelades af hr V. Wiklund. Det svåra verket med sin bländande instrumentalkolorit och dynamiska väldighet samt melodiska skönhet i mellansatsen fick ett berömligt utförande (Till detta verk återkomma vi i en särskild uppsats »om Faust-musik», som afslutas i nästa nummer). Programmets nästföljande, äfven intressanta nummer, i helt annan stil, var en af J. S. Bachs »Brandenburgerkonserter i G-dur för 10-stämmig stråkorkester, deri särdeles det sista lifliga allegrot skänkte det talrika auditoriet en glad stämning. I sista numret, slutscenen ur »Götterdämmerung», Brünnhildes stora monolog innan hon rider upp på bålet, utmärkte sig fru Claussen med sitt dramatiska föredrag, väl redande sig med det högt liggande svåra sångpartiet.

Musikföreningen har också sökt att med Liszt fängsla sina åhörare genom hans oratorium »Kristus» och på det hela lyckats, särdeles hvad det förträffliga utförandet beträffar, dervid såväl hofkapellet som solisterna, fruar Lykseth-Sjerven och Julia Claussen, hrr H. Malm och Å. Wallgren, samt den af dirigenten, prof. Neruda, väl inöfvade kören inlade stor förtjenst, särdeles i betraktande af verkets svårhet. Oratoriet består af 3 delar: 1. Kristus födes (5 n:r); 2. Kristus lär och verkar (5 nr); 3. Kristus lider och uppstår (4 n:r). I orkestern medverkar också orgeln och i näst sista numret, Påskhymn, en gosskör, som, osynlig och på afstånd, uppstämmer en härlig gammal hymn. Oratoriets orkestrala inledning börjar stämningsfullt med violinerna som efterföljas af altenerande horn och träinstrument. Första vokalnumret börjar med sopransolo (ängeln), hvarpå följer fruntimmerskör och sedan hela kören. Följande nummer, hymnen »Stabat mater speciosa» är melodisk vacker kör. N:o 4. »Herdesång» är en fin pastoral för träinstrumenter, hvarpå följer en bullrande marsch (De tre hel. konungars antågande) Bland vackra nummer framstå ock en »Pater noster»-kör och en solokvartett med kör, (i 3:e afd.). Slutet, en solokvartett med kör är ett bullrande nummer, solokvartett och kör, en jubelhymn öfver Kristi seger och makt.

Fröken Ellen Rosengren, som efter att ha lemnat operettscenen uppgifvits skola debutera på operan, hade i midten af mars egen soaré, hvarvid hon visade sig ega en omfångsrik och behaglig röst i föredragande af Elisabeths hälsningssång ur »Tannhäuser» samt i sånger af Dvorák, R. Strauss, Rubinstein, Sjögren, Peterson-Berger, Elling och Sibelius. Emellertid tillkännagafs att sångerskan var af opasslighet indisponerad. I den biträdande basbarytonsångaren löjtnant Percy Richards lärde man känna en framstående sådan med vacker stämma. Hans nummer utgjordes af en aria ur »Elias» (»Det vare nog») samt sånger af Rosenfeld och Sjögren. Hr John Jacobson ackompanjerade. Soarén alla nummer framkallade publikens bifall.

Fru Alda Ulfsax-Füchslin, bekant från föregående konserter, sjöng på sin egen, d. 22 mars, sånger af Schumann, Bohm, Backer-Gröndahl, Enna, John G. Jacobson, Norman, Hallström och 4 ur »Schön Gretlein» af A. v. Fielitz (f 1860 i Leipzig, bosatt i Italien), de senare föga anslående. Sångerna voro för öfrigt mest enkla och sentimentala. sångerskans röst hör ej till de stora. Hr J. Jacobson ackompanjerade och spelade C-moll-Nocturne af Chopin.

Af mars-konserterna återstår att nämna om pianisten frök. Gertrud Marcks och violoncellisten prof. Heinr. Grünfelds gemensamma konsert, 30 mars. Tillsammans utförde konsertgifvarne Beethovens Sonat F-dur op. 5 och E Griegs Sonat op. 36. Den unga pianisten ådagalade framstående teknisk förmåga och smak i sina solonummer: Chopin: Ass-dur-ballad, Brahms: Capriccioso, Liszt: Nocturne och Rigoletto-Paraphrase. Prof. Grünfelds fina violoncellspel fick man äfven njuta af i Sonat af Tartini, Gavotte af Mozart (ur »Idomeneo»), »Le Cygne» af Saint-Saëns, Danse Montagnarde af Lino Mattioli och Danse Espagnole och Popper. Publiken var ej talrik men lönade med lifligt bifall och inropningar de främmande artisterna, som ock tackade derför med extranummer.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Sista opera-reprisen, »Så tuktas en argbigga» gick första gången här öfver scenen i gamla operahuset d. 30 april 1888, då under titel »Hårdt emot hårdt» eller »Så ska' de tas». Personalen var då följande: Katarina, Bianca: frökn. Anna Klemming, Anna Karlsohn; Baptista: hr Helmer Strömberg (fader till hr Frith. Strömberg, som nu utför Hortensio), Lucenzio och Hortensio: hrr Max Strandberg, Per Janzon; Petruchio: hr Emil Linden; Hortensios fru, en hushållerska: frk L. Hedgren, fru Ch. Strandberg; Grumio, hofmästaren, skräddaren: hrr J. Graf-ström, Victor Dahlgren, Ax. Rundberg.

Operans kompositör, Herman Götz föddes d. 16 dec. 1840 i Königsberg och afled 1876. Denna hans enda fullbordade opera med titel »Der wiederspenstigen Zähmung» uppfördes allra först i Mannheim 1874 med stor lycka och gjorde snart ronden öfver Tysklands flesta större operascener samt har äfven gifvits i London etc. och uppföres fortfarande på tyska teatrar.

Musikföreningens 3:e abonnemangskonsert eger rum tisd. d. 24 d:s i Musikal. akademien, hvarvid uppföres Mendelssohns oratorium »Elias», som väl icke uppförts här sedan okt. 1892 af Musikföreningen.

Påskkonserterna härstädes ha varit talrika och såsom en bild af hufvudstadens musiklif meddela vi här om dem i korthet följande notiser, dervid först börjande med kyrkokonserterna. En del af konserterna under påsken omnämnas under rubriken »från scenen och konsertsalen».

Påskdagen på eftermiddagen gafs af organisten i Immanuelskyrkan Carl Bohlin konsert med biträde af fru D. Afzelius-Bohlin, harpisten fru A. Lang, dir. Alb. Lindström, violinisten Ax. Runnqvist och kyrkans sångkör.

Annandagen gafs i St. Peters kyrka konsert under medverkan af dir. Gustaf Hägg, hr Ax. Runnqvist och kyrkans kör.

En populär konsert var anordnad i norra Arbetareinstitutet på aftonen påskdagen. Programmet upptog kvartettsång, Glunt-sång (hrr G. Wennman och O. Edberg), violinsolo och deklamation. Samma dag på aftonen gaf Bellmanskören sin vårkonsert under dir. E. Åkerbergs ledning, med biträde af fru Mally Högberg och löjtnant P. Richards samt dir. V. Wiklund, ackompanjatör.

På Cirkus å Djurgården gaf O. D.-kören från Upsala under dir. Ivar Hedenblads ledning en matiné annandagen med sånger af Wennerberg, Pacius, Kuhlau, O. Lindblad, Schubert, Söderman, Svedbom, Hedenblad, Peterson-Berger, Liljefors, Hallström, Josephson och Merikanto.

Välgörenhetskonsert. I Musikal. akademiens stora sal gafs d. 18 d:s under beskydd af hertigen af Westergötland, Sv. F. Röda Korsets ordförande, af Röda Korsets Damkommitté en konsert till förm. för dennas verksamhet. Medverkande voro: fru Mally Högberg, frk Adèle Cederschöld, hrr H. Nyblom, B. Schwebach, löjtn. P. Richards och V. Wiklund (ackomp.). Programmet upptog ett par operatrior, solosånger och pianosolo.

(Musiknotiserna från grannlandens hufvudstäder komma att fortsättas i nästa nummer.)

— —

Från andra land.

Paris. På Opéra Comique gafs den 27 mars premièren af »Aphrodite», musikdram i fem akter och sex bilder efter Pierre Louys' roman, bearbetning af Louis de Gramont med musik af Camille Erlanger (f. 1863, bekant genom andra operor och kompositioner). Den tragiska operan med praktfull uppsättning vann mycket bifall, och musiken har åtskilliga effektfulla nummer som slogo an.

Berlin. Den danske tenoren, kammarsångaren Herold, afslutade d. 26 mars sitt gästspel härstädes som Don José i »Carmen» och hyllades dervid med stort bifall. Gästspelet, som egde rum på kejsarens särskilda önskan, rönte först icke afgjord framgång, men blef mer och mer lyckadt. Andra operor, som voro bestämda för hr Herolds gästande, voro» Faust», »Aida», »Cavalleria», »Romeo och Julia» samt »Mästersångarne .

Dödsfall.

Wegelius, Martin, kompositör, musikteoretisk författare, direktör för Musikinstitutet i Helsingfors, f. i Helsingfors d. 10 nov. 1846, afled därstädes d. 22 mars. Filos. kandidat 1869 verkade han först som musikkritiker och dirigent för akademiska sångföreningen och sökte 1870—71 högre musikalisk utbildning i Wien och Leipzig. Efter att en kort tid ha varit repetitör vid finska operan och efter förnyade musikstudier i Leipzig 1877—78 blef han operans kapellmästare. Från Musikinstitutets grundläggande i Helsingfors 1882 var han dettas direktör. Grundlig teoretiker har W. författat flere värdefulla läroböcker: »Lärobok i allmän musiklära och analys», »Grunderna i allmän musiklära», »Hufvuddragen af västerländska musikens historia» m. m. (Se Svensk Musikt. n:o 6). Som kompositör är W. bekant genom pianostycken och sånger, en uvertyr, »Daniel Hjort», »Rondo quasi fantasia» för piano och orkester, »Mignon» för sopran och orkester, kantater och andra vokalsaker.

J. LUDV. OHLSSON
STOCKHOLM
Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

I Musik- och Bokhandeln:
Populär
Piano-Skola
med
Klaviatur-Tabell
för noternas snabba inlärande.
Ny lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter
Prof. **H. von Bocklet.**
Häft. 3 kr., i pappband 3:50, clothband 4 kr.
»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det värkligen är».
(Gotlands Allehanda)
Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

J. G. Malmsjö
PIANINON
FLYGLAR
Göteborg.

PIANOLEKTIONER
efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.
Kammakaregatan 6, I tr öfv. gården.
Frans J. Huss.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu
MELODISKA MINNESBLAD
4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Albumblad.
5 melodiska tonsiycken
af
Adrian Dahl.
(Romans. Humoresk. Perpetuum mobile. Aftonstämning. Marche triomphale). — ***Prisbelönt musikbilaga*** — finnes till salu à 1 kr. å Svensk Musiktidnings expedition.

Pianinon
nya till salu och uthyrning billigt.
Döbelnsgatan 38 D.
(G. 7251) ***J. P. Alrickson.***

Svensk Musiktidning
inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

OBS. Äldre årgångar
af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

För Porträttsamlare!
Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

Tonminnen.
Melodiska Pianostycken.
Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Fr. J. Huss.* Pris 1 kr.
Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

INNEHÅLL:

»Casa Verdi di ripóso per musicisti» (med porträtt af Gius. Verdi samt afbildningar af hans musikerhem och sista hvilorum) — Karl Maria von Weber i Stuttgart (forts. o. slut) — Om »Faust»-musiken (forts.) — Musikbref från Göteborg af H—t. — Brefkort från Roma af Anteros — Musikpressen — Litteratur — Från scenen och konsertsalen — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten samt från andra land — Dödsfall — Annonser.

Gustafson & Påhlsons Boktryckeri, Stockholm 1906.